

OLDOZZON VERS? MÁRIS SZAVAK??

Ez még mind semmi, látod-e –
*beszél*ned *hagy* a fájdalom.
Ha nem szenvedsz, csak ennyire,
művirág üt ki szájadon.

Fölbuknak fuldokló igék,
hánykódnak buksi főnevek:
ki elhagyta reményét és hitét,
az panaszt is hogyan tehet?!

Amíg beszélsz, fecsegsz:
nyelv zugában ki áttelel.
Az lesz majd vers, mely sziklákat repeszt,
ha elnémulsz és éles csend leszel.

Jónás Tamás

BÁRMIKOR BÁRHOL

Reggel nem kezdődik el, és nem ér véget este,
nincs, aki panaszkodjon, hogy olyan régen kezdte,
és nincsen, akitől fájna, hogy alig van velem,
délben eszem reggelit, és szombat van pénteken,
a redőny erős, a fénynek már nincsen illata,
nem megyek el otthonról, hogy ne érjek haza,
kikapcsolom a fűtést, mert ősz lesz hirtelen,
és tavasszal sem volt végül is olyan hidegem,
nem ülök már az ágyon, nem fekszem, senkivel,
nem járok el a boltba, nincs, amit enni kell,
részeg sem akarok lenni, se sör, se bor, se mák,
ha kell, bírom bármeddig, mit nem bírok tovább.
Szürke az arcom, mondjuk, de lehet, hogy kövér,
a tükör, lehet, hogy nincs is, szerintem is kevély,
valahol volt egy gyújtóm, és gyertya is talán,
az is valahol volt, egy alma, egy banán,
a telefon labirintus, sok szöveges üzenet,
s talán nem álom volt, hogy hajnalban csengetett,
a csengő szólt, a szomszéd nyitott ajtót, vagy én